

Záradék: a részítélet a 9. számú kijavító végzéssel kijavítva, együtt érvényes.

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.177/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a dr. Füri Krisztina egyéni ügyvéd (jogi képviselő címe1) által képviselt **Alperes1** (címe1 Ü-6.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezményei és egyéb követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 19.M.71.402/2020/21. számú ítéletével szemben az alperes által 22. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében az elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és az elsőfokú perköltség, mint részperköltség tekintetében helybenhagyja, az elmaradt munkabérre vonatkozó részében hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot ebben a körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, az alperest terhelő elsőfokú eljárási illeték, mint részilleték összegét 62.670 (hatvankétezer-hatszázhetven) forintra leszállítja. Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 76.284 (hetvenhatezer-kétszáznyolcvannégy) forint fellebbezési részilletéket az államnak.

A hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezés tekintetében az alperesi részperköltséget 40.000 (negyvenezer) forintban, a fellebbezési részilletéket 16.383 (tizenhatezer-háromszáznyolcvanhárom) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. április 19. napján meghozott 19.M.71.402/2020/21. számú ítéletével elmaradt munkabér címén 204.792 forint, felszolgálati díj címén 90.960 forint, továbbá a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt elmaradt munkabér, mint kártérítés címén 953.550 forint megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és akként rendelkezett, hogy a felek perköltségeiket maguk viselik.

[2] Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes 2019. március 29-től állt munkaviszonyban az alperessel. A felek a munkaszerződésben 3 hónap próbaidőt kötöttek ki és napi 8 óra munkaidőben állapodtak meg, havi 195.000 forint munkabér ellenében. A felperes a munkaviszonya alatt az alperes által üzemeltetett utcai vendéglátóipari egységben végzett munkát. Ennek során az alperes többségi tulajdonosával és ügyvezetőjével ügyvezetőnál együtt ellátták a bár vezetésével felmerülő feladatokat, emellett a felperes a működéséhez kapcsolódó mindennapi feladatokat is végzett, pl. felszolgálat, áruátvétel, pultos és konyhai feladatok.

[3] A felperes és az alperes ügyvezetője közötti konfliktus miatt a felperes 2019. május 8-tól nem jelent meg munkavégzésre az alperesnél. Erre tekintettel az alperes 2019. május 8. és 10. között fizetett szabadságot, 2019. május 13-ára és 14-ére pedig fizetés nélküli szabadságot adott ki számára.

[4] Az alperes ügyvezetője 2019. május 14-én kijelentette a felperest az adóhatóságnál a munkavállalói nyilvántartásból. A felperes számára ezt követően megküldte a munkaviszony megszüntetésekor kiállítandó munkáltatói igazolásokat, melyben a munkaviszony megszüntetésének időpontjaként 2019. május 14. napját határozta meg.

[5] Az alperes 2019. április 10. napjától nem fizetett munkabért és felszolgálati díjat a felperes részére, ezért a felperes 2019. május 16-án munkabér megfizetésének elmulasztására hivatkozva írásban azonnali hatályú felmondással élt.

[6] Az elsőfokú bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggő keresetet a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 22. § (3) bekezdése, illetve 29. § (5) bekezdése értelmében alaposnak találta. A perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a munkaviszonyt jogszerűen szüntette meg. Az alperes ügyvezetője, mint törvényes képviselő az elsőfokú eljárásban akként nyilatkozott, hogy 2019. május 14-én a felperes munkaviszonyának megszüntetését bejelentette a hatóságoknál és a munkáltatói igazolásokat kiállította számára. Nem vitatta, hogy a jogviszony megszüntetésére irányuló döntését nem foglalta írásba. Az elsőfokú bíróság erre hivatkozva azt állapította meg, hogy a felmondás jogellenesnek minősült, ezért az Mt. 82. § (1) bekezdése, illetve 172. § (2) bekezdése alkalmazásának volt helye.

[7] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes csupán a jogszabályban meghatározott járulék levonása tárgyában vitatta az elmaradt munkabér, mint kárigény címén előterjesztett követelés összecszerűségét. Ezért a munkaszerződésben meghatározott munkabér összegéből a 18,5 %-os járulékteher levonásával a kereseti kérelemben megjelölt 1.170.000 forint helyett 953.550 forintban határozta meg a jogellenesség jogkövetkezményeként fizetendő összeget, a felperes által megjelölt 6 havi munkabér alapulvételével. Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

[8] Az elsőfokú bíróság a 2019. április 9. és 2019. május 14. közötti időszakra igényelt elmaradt munkabérrel összefüggő kereseti kérelmet alaposnak találta. Az Mt. 154. §-a alapján kifejtette, hogy az alperes érdekében állt a perben a munkabér kifizetésének a bizonyítása. Az alperes által becsatolt bérjegyzékekből azonban egyéb megjegyzés hiányában, nem következett „a bizonyítottság szintjét elérően”, hogy a felperes az iratokon feltüntetett munkabért átvette. Ennek hiányában az aláírás csupán az iratok és nem a pénzösszeg átvételére vonatkoztak. Ezért függetlenül az elnevezéstől (bérjegyzék, illetve bérkifizetési jegyzék) azok nem minősültek a munkabér átvételét igazoló aggálytalan bizonyítéknak. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint Tanú alperesi könyvelő tanúvallomása, aki egy alkalommal látta, amint az ügyvezető 130.000 forintot átadott a felperesnek szintén nem volt elégséges bizonyíték a munkabér kifizetésének alátámasztására, mivel a tanú az alperes ügyvezetőjének az édesanyja. Mindezek alapján a keresetben meghatározott nem vitatott összegű munkabér megfizetésére kötelezte az alperest.

[9] A felszolgáloi díj tárgyában az elsőfokú bíróság részben találta alaposnak a keresetet. Megállapította, hogy az alperesi szabályzat alapján a felperes felszolgáloi díjra volt jogosult. Az összeget a keresetében meghatározott számítás ellenére Tanú tanúvallomása alapján határozta meg. A tanú azt adta elő, hogy a felperes jogviszonyának megszűnését követően tudták kiszámolni a május hónapra őt megillető felszolgáloi díjat, amit az alperesi szabályzat alapján 90.960 forintban határoztak meg. Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően marasztalta az alperest, az ezt meghaladó keresetet elutasította.

[10] Az elsőfokú bíróság a rendkívüli munkavégzés ellenértéke tárgyában előterjesztett keresetet az Mt. 107. §-ára, továbbá 143. §-ára hivatkozva, bizonyítottság hiányában utasította el. Az elsőfokú bíróság elutasította a szabadságmegváltással összefüggő kereseti kérelmet is. Az Mt. 121. § (1), (2) bekezdése és 122. § (2) bekezdése alapján kifejtette, hogy a felperest megillető, időarányos 3 nap szabadságot az alperes igazoltan május 8., 9. és 10. napjaira kiadta.

Az alperes fellebbezése

[11] Az elsőfokú ítélet elmaradt munkabérre, továbbá munkabér címén járó kártérítésre vonatkozó rendelkezéseivel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetet elutasító érdemi döntés meghozatalát kérte. Az alperes e rendelkezések tekintetében azonos érvelés alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérte, továbbá első- és másodfokú perköltsége megtérítését.

[12] Fellebbezésében kifejtette, az elsőfokú bíróság téves, iratellenes és túl általános megállapításokat tett az ítéletben amikor arra hivatkozott, hogy csupán az Mt. 172. § (2) bekezdése szerinti járulék miatt vitatta a keresetben megjelölt összepszerűséget. A távolléti díj összepszerűségét ugyanis a felperes nem dolgozta ki az Mt. 148. § (1) bekezdésének megfelelően az elsőfokú eljárás során. Az elsőfokú eljárásban a teljes felperesi kereset elutasítását kérte, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését és 346. § (5) bekezdését megsértve járt el.

[13] Az alperes a kárenyhítés körében azért vitatta az elsőfokú ítéletet, mert az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a felperes a jogviszonya megszüntetését követően elhelyezkedett-e, származott-e tényleges kára a munkaviszony megszüntetéséből. A „Kivonat a társadalombiztosítási egyéni számlán nyilvántartott adatokról” elnevezésű dokumentum alapján megállapítható, hogy a felperes 2019. május 14-ét követően máshol végzett munkát, vagyis a jelen perben érvényesített kára igazolt módon megtérült. Az sem zárható ki, hogy az új munkaviszonyában nagyobb munkabért kapott, mint az alperesnél.

[14] Az elsőfokú bíróság arra a tényre sem volt figyelemmel, hogy a felperes maga is meg kívánta szüntetni a munkaviszonyát, hiszen 2019. május 16-án azonnali hatályú felmondást adott át a munkáltatónak. Ezen kívül a tény is értékelni kellett volna a kártérítés összepszerűségének meghatározásakor, hogy próbaidő alatt, 6 hét után került sor a munkaviszony megszüntetésére, ami nem eredményezhet jelentős összegű kártérítést. Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) és (3) bekezdése, illetve az Mt. 82. § (2) bekezdése megsértésével azt sem indokolta meg az ítéletében, hogy a munkabér címén járó kártérítést, miért 6 havi munkabérben határozta meg.

[15] Az alperes fellebbezésében vitatta a „Bérjegyzék/kifizetési bérjegyzék” elnevezésű irat bizonyítékként történő értékelését is. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseten, amikor az iratnak nem tulajdonított bizonyító erőt, hiszen a felperes nem hivatkozott az elsőfokú eljárásban arra, hogy ez az irat nem igazolja a munkabér átvételét. Csupán azt hangsúlyozta, hogy az azon található aláírás nem tőle származik. A felperesnek lett volna lehetősége szakértő bevonását kérni az aláírása vizsgálatára, azonban ilyen indítványa nem volt. Ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésével járt el a bizonyítékok értékelése körében. Vitatás hiányában az alperes okirattal megfelelően bizonyította a munkabér kifizetést, amely tényt a felperes aláírásával igazolt. Az elsőfokú bíróság iratellenesen hivatkozott Tanú tanúvallomására is, mivel a tanú egyértelműen azt adta elő, hogy két alkalommal látta, amint az ügyvezető 130.000 forintot adott át a felperesnek. A felperes a tárgyaláson valóban nem jelent meg, azonban a jegyzőkönyvet a bíróság megküldte számára és ezt követően nem vitatta a tanú vallomását. Figyelemmel arra, hogy a munkabér

készpénzben történő megfizetését tanúvallomás és okirat is bizonyította, az ezzel ellentétes állításokat tartalmazó kereset elutasításának volt helye.

[16] Az alperes amiatt is vitatta a bizonyítékok értékelését, mivel az elsőfokú bíróság Tanú tanúvallomását a felszolgálati díj tekintetében irányadó bizonyítéknak tekintette, ugyanakkor a munkabér kifizetése tárgyában azt arra hivatkozva mellőzte, mert a tanú a törvényes képviselő édesanyja. Az elsőfokú bíróság nem oldotta fel a bizonyítékok értékelése közötti ellentmondást, mellyel megsértette a Pp. 279. § (1) bekezdését és 346. § (5) bekezdését.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezéssel érintett részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[18] Az alperes fellebbezése kisebb részben alapos.

[19] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp 370. § (1) bekezdése alapján, ezért a felszolgálati díj megfizetésére vonatkozó, továbbá a szabadságmegváltás, a rendkívüli munka ellenértéke és a 953.550 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítést meghaladó kárigényt elutasító ítéleti rendelkezéseket nem érintette.

[20] Az alperes fellebbezésében a munkaviszony jogellenes megszüntetését már nem vitatta, mivel érvelése az Mt.82.§-a szerinti jogkövetkezmények téves alkalmazásán és ezzel összefüggésben a releváns tények és a rendelkezésre álló bizonyítékok téves értékelésén alapult. Erre tekintettel a másodfokú bíróság irányadónak tekintette a felülbírálat során, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, ezért a jogellenesség jogkövetkezményei alkalmazhatók voltak.

[21] A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában azért volt alaptalan a fellebbezés, mert az alperes a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott. A másodfokú eljárásban az ellenkérelmet a Pp. 373. § (2)-(5) bekezdéseiben foglaltak szerint lehet megváltoztatni. Ilyen körülményt azonban az alperes a fellebbezésében nem jelölt meg.

[22] Az alperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében és perbeli nyilatkozataiban csupán a keresetet általánosságban vitató nyilatkozatot tett arra hivatkozva, hogy nem volt jogellenes a felperes munkaviszonyának a megszüntetése. Annak ellenére nem tett kárenyhítéssel összefüggő konkrét nyilatkozatot az elsőfokú eljárásban, hogy az általa a fellebbezésben hivatkozott társadalombiztosítási egyéni számlára vonatkozó adatlapot a felperes a perfelvétel lezárása előtt, 2020. március 27-én becsatolta. Ebből következően a Pp. 237.§ (1) bekezdése alapján – az Mt. 167. § (2) bekezdésében foglalt kárenyhítési kötelezettség értelmezésével kapcsolatban a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 7. pontjában kifejtettekre is figyelemmel - az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének sem kellett kiterjednie a kárenyhítéssel kapcsolatos bizonyítási kérdésekre. A fellebbezési eljárásban pedig az alperes kárenyhítésre vonatkozó, fellebbezésben előadott érvelését a Pp. 373. § (1) bekezdésére figyelemmel nem lehetett érdemben vizsgálni.

[23] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróságnak az elmaradt jövedelem, mint kár mértékét a munkaviszony fennállásának időtartamához és egyéb körülményekhez igazodóan kellett volna megállapítania. Az Mt. 82. § (2) bekezdése szerinti jogkövetkezmények alkalmazása a régi Mt. szabályozásától eltérően nem a bíróság mérlegelésén alapul. Ebből következően az elmaradt jövedelem címén járó kártérítés meghatározásakor nem volt jelentősége annak, hogy a felperes nem vitatottan 2019. május 16-án maga is meg kívánta szüntetni a munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással. A felperes nyilatkozata a felek jogviszonyát egyébként sem befolyásolta, mert azt az alperes ügyvezetője korábban, 2019. május 14-én, a munkáltatói igazolások kiadásával és a munkaviszony megszüntetésének a hatóság felé történő bejelentésével már megszüntette. Az Mt. 82. § (2) bekezdésében meghatározott kártérítési igény továbbá nem a felek közötti munkaviszony időtartamától, hanem a jogellenes felmondás következtében a munkavállalót ért kár nagyságától függ.

[24] A havi munkabéren alapuló kárigény számítását illetően is alaptalan volt a fellebbezés. A felperes a keresetét az írásbeli munkaszerződésben meghatározott 195.000 forintos havi munkabér alapján érvényesítette. Az alperes a fellebbezésével ellentétben, a munkabér ezen számításával és a munkabér munkaszerződésben meghatározott összegével kapcsolatos érdemi, azt vitató nyilatkozatot nem tett az elsőfokú eljárás során. Az elsőfokú bíróság a társadalombiztosítási járulék levonásával, az Mt. 172.§ (1) bekezdése helyes alkalmazásával határozta meg a marasztalási összeget.

[25] Mindezek alapján a felperes elmaradt jövedelemmel összefüggő kárát illetően a fentiek szerint nem volt lehetőség az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

[26] Az elmaradt munkabér tekintetében az alperes fellebbezése alapos volt, mert az elsőfokú bíróság a Pp. 237.§-a és 279.§ (1) bekezdése megsértésével az anyagi pervezetés hiányosságai következtében nem tárta fel kellő alapossággal a perben releváns tényeket, ezért döntése érdemi felülbírálra nem volt alkalmas.

[27] A Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el (bizonyítási érdek), továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. A munkaügyi perekre irányadó, a Pp. XXXIX. Fejezetében meghatározott speciális bizonyítási szabályok a Pp. 522. § (1) bekezdése a) és c) pontja, ezek értelmében a munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania egyebek között, a működési körében keletkezett okiratok tartalmát, továbbá bérvita esetén a juttatás megfizetését. E rendelkezés azonban nem vonatkozik a munkavállalótól származó aláírásra. Ezért azt a felperesi állítást, hogy a perben becsatolt, 2019. április 1-30-ig, illetve 2019. május 1-től, 14-éig szóló alperesi bérjegyzékeken található aláírások nem tőle származnak, a felperesnek kellett bizonyítania. E kérdés tisztázása alapvetően befolyásolta az elmaradt munkabérrel összefüggő érdemi döntést a következők szerint.

[28] Az alperes által az elsőfokú eljárásban csatolt aláírt bérfizetési jegyzékek, az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem csupán az irat átvételének, hanem azok tartalmából („készpénzes kifizetés”) következően a munkabér kifizetése tényének igazolására is alkalmasak. A felperes az elsőfokú eljárás során egyértelműen és határozottan vitatta, hogy a bérjegyzékeken található aláírások tőle származnak. A felperes vitatására tekintettel azonban aggálytalan bizonyítékként nem lehetett értékelni a bérjegyzékeket arra figyelemmel sem, hogy további bizonyítékként tanú meghallgatására is sor került a munkabér megfizetése tárgyában.

[29] Az elsőfokú eljárásban közölt anyagi pervezetés (19.M.71.402/2020/9.jkv.) a felperesi nyilatkozatok ellenére nem terjedt ki arra, hogy a bérjegyzékeken található, munkabér átvételére vonatkozó aláírások eredetét a felperes írásszakértő bevonásával bizonyíthatja. Az ítéltábla ezért a fellebbezési eljárásban az anyagi pervezetést kiegészítette a 2.Mf.31.177/2020/5. számú végzésében és a felperest tájékoztatta az írásszakértő bevonásának lehetőségéről. A felperes ez alapján a bizonyítás kiegészítését, szakértő kirendelését indítványozta. Az emiatt kiegészítendő bizonyítás azonban a másodfokú eljárásban nem ésszerű.

[30] Az összecszerúséget illetően peradat, hogy a felperes a 9. sorszámu jegyzőkönyvben, azaz a 2021. május 27-i tárgyaláson pontosította a keresetét azzal, hogy 2019. április 9. és 2019. május 14. közötti időszakra érvényesít elmaradt munkabér iránti igényt. A 10. sorszámu beadványában az ezzel kapcsolatos számítást és a követelés összegét kellő részletességgel közölte (204.792 forint). Az alperes ehhez képest nem adta elő a fellebbezésében világosan, hogy mennyiben vitatja az összecszerúséget.

[31] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján az elmaradt jövedelem címén járó kártérítés tekintetében helybenhagyta, az

elmaradt munkabérre vonatkozó rendelkezést a Pp. 381.§-a alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ebben a körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[32] A Pp. 386.§ (2) bekezdésének d) pontja körében az új eljárást az érdemi tárgyalási szakban kell folytatni a felperes által előterjesztett szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványnak megfelelően. Az aláírások eredetének tisztázását követően lehet jelentősége az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok (tanúvallomás), illetve az okirat tartalma (nettó munkabér készpénzben történő kifizetése) értékelésének a Pp. 279.§ (1) bekezdése alkalmazásával.

[33] Az ítéltábla a Pp. 383.§ (5) bekezdése értelmében vizsgálta az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezéseit is. A Pp. 512.§ (2) bekezdése szerinti teljes pertárgyérték 2.209.777 forint volt. Ebből a jogellenesség jogkövetkezménye iránti követelés 1.170.000 forint, rendkívüli munka ellenértékeként 662.433 forint, szabadságmegváltás címén 32.500 forint, felszolgáloi díj címén 140.052 forint, elmaradt munkabérként 204.792 forint volt a per tárgya. A felperes javára megítélt, jelen határozattal jogerősen elbírált összeg 1.044.510. forint, az elutasított kereseti követelések összege 960.475 forint. Ez alapján a felperes 52%-ban lett pernyertes, az alperes pedig 48%-ban, nem számítva a hatályon kívül helyezéssel érintett munkabér követelést, azaz 204.792 forintot. Az elsőfokú eljárásban felszámított perköltségek között sem volt számottevő eltérés. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet egy részének hatályon kívül helyezése nem érintette érdemben a pernyertesség-pervesztesség arányát, ezért a Pp. 83.§ (2) bekezdése alkalmazandó volt azzal, hogy az érdemben jogerősen elbírált, illetve fellebbezéssel nem érintett rendelkezésekkel összefüggő elsőfokú költség részperköltségnek minősült és azt a felek maguk viselik.

[34] A Pp. 383.§ (6) bekezdése alkalmazásával az alperest terhelő elsőfokú eljárási illeték összegének leszállítása vált szükségessé, mivel a hatályon kívül helyezett rendelkezés tekintetében az illeték viseléséről nem lehetett rendelkezni. A felperes javára megítélt összesen 1.044.510 forint alapján az alperes 62.670 forint elsőfokú illeték megfizetésére köteles az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény (Itv.) 42.§ (1) bekezdése értelmében.

Záró rendelkezések

[35] A fellebbezési eljárásban érdemben elbírált rendelkezés (953.550 forint) tekintetében a felperes pernyertes lett, azonban nem számított fel perköltséget, ezért a tárgybán a Pp. 83.§-a alapján nem kellett határozni. Az alperes pedig az Itv. 46. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezett pertárgyértékhez igazodó (953.550 forint) fellebbezési illeték megfizetésére köteles.

[36] A hatályon kívül helyezett rendelkezés körében (204.792 forint) az illeték összegét és az alperesi perköltséget csupán megállapította a másodfokú bíróság a Pp. 386.§

(3) bekezdése alapján, az Itv.46.§ (1) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alkalmazásával, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell határoznia.

Budapest, 2022. szeptember 29.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

...